

MOJE PROFESE

Učitelé (Díl 1.)

V novém seriálu časopisu Šlágr revue se podíváme do soukromí trošku z jiného úhlu. A to nejen na naše interprety, ale i na ty, kdo se sice na obrazovce neobjevují, ale jsou nedílnou součástí naší Šlágr rodiny, z trochu jiného úhlu. Jak

víte, nikdo se jako muzikant nenarodil, a ne každý má zdaleka to štěstí, aby se mohl věnovat lásce k hudbě naplno. Úspěšný zpěvák možná každý den chodí také do fabriky, kde vyrábí třeba dřevěné pergoly. A snad žádná produkční se nerozhodla v devítce na

základní škole, že je to právě ta cesta, kterou se chce do budoucna vydat. Nezadržitelně se nám blíží prázdniny, a právě tato letní čísla Šlágr revue se podívají na ty, kdo budou přes léto odpočívat. Věřte, že učitelů máme v našich řadách opravdu mnoho...

Petr Pedro Murdes

Díky studiu jsem si začal vážit života

Zpěvák, muzikant, skladatel, aranžér hudebních podkladů..., vše je Petr Pedro Murdes. Ale jeho životní cesty zkřížily nové výzvy, a tak si nejprve vyzkoušel práci školníka, dnes je asistentem pedagoga a chystá se na další studium.

Proto první otázka logicky zní, jak se stalo, že z hudební dráhy odbočil takto nečekaným směrem... „Na to je jednoduchá odpověď,“ říká Pedro. „Všechno se stalo za covidu. Dvacet sedm let jsem se živil jen hudbou.

No, a za covidu byl nejen konec s hraním, ale i s natáčením ve studiu. Začal jsem přemýšlet, co bude dál. Náhoda tomu asi chtěla, že jsem před naším domem narazil na sousedy, kteří se bavili o známém školníkovi na jedné blanenské ZŠ. Prý už má důchodový věk a základka bude potřebovat náhradu. Tak jsem se toho chytil a zeptal se, o kterou školu jde. Nelenil jsem a hned si domluvil schůzku s ředitelem, který mě na místo školníka přijal. Tím vlastně skončila má profesionální dráha hudebníka.“

Tomu se říká pořádná změna. Jak to Pedro vnímal? „Popravdě, zpočátku jsem měl z nové práce strach. Vůbec jsem netušil, co tato funkce obnáší,“ vzpomíná. „Štěstí bylo, že starý školník tam se mnou stále pracoval, takže mě postupem času do všeho zasvětil. Vlastně to bylo každý den stejné, pokud se nestal nějaký průšvih – ráno pustit děti do školy, zkontrolovat šatny, zapsat teplotu a doplnit hygienické potřeby. Potom už jen sezónní práce - sekání trávy, uklízení sněhu a podobně. Na druhou stranu i tam byla trocha času, a tak jsem se v kumbále

bavil vymýšlením textů a nových songů,“ přiznává s úsměvem.

„Díky tomuto zaměstnání jsem zjistil, že mě práce v dětském kolektivu velmi baví. Moc rád jsem chodil za dětmi do školky a družiny, pozoroval, jak se s nimi pracuje. Jednou jsem přišel do té školní družiny za kamarádkou Ivou a ta se mě zeptala, proč vlastně dělám školníka, že je mě na tuto pozici škoda. Řekla: ‚Ty by ses perfektně hodil na asistenta. Děti máš rád a určitě jim máš co nabídnout.‘ Byla tak hodná, že mi během pár dnů sehnala

kontakty, termín kurzu, a já brzy začal studovat,“ pokračuje Pedro Hurdes v popisu své nové životní dráhy.

„Nutno dodat, že mě práce asistenta začala opravdu zajímat – i proto, že můj syn Lukášek nějaký čas takovou podporu také potřeboval. Kurz jsem úspěšně dokončil, a přešel z profese školníka do mateřské školy Dvorská 30 v Blansku, kde jako asistent pedagoga nyní pracuji,“ říká.

A co tato profese přesně obnáší? „Kdyby někdo netušil, co znamená být asistentem pedagoga, je to pomocná ruka učiteli ve třídě, kde jsou děti, které mají problémy s integrací. Jsou to například autisté, děti s diagnózou ADHD nebo různými dysporuchami, jako dyslexie, dysgrafie a podobně,“ vysvětluje Pedro. „Původně jsem pracoval jen na částečný úvazek, ale nyní mám již plný. Chlapeček, ke kterému jsem byl přidělen, potřebuje plnou podporu. Je z cizí země, a navíc je autista. Neumí vůbec česky, takže si dokážete představit, jak je s ním práce náročná.“

Mít takto zodpovědnou pozici určitě není nic snadného... „Na asistenta pedagoga je potřeba udělat kurz, který trvá půl roku a je zakončen závěrečnou zkouškou,“ říká Pedro. „Když jsem přišel na první hodinu a začal zjišťovat, co to vše obnáší, byl jsem z toho trochu zděšen. Bylo toho opravdu hodně, a k tomu ještě praxe přímo na školách. Musel jsem absolvovat

kolečko po speciálních školách – pro zrakově postižené, nevidomé, mentálně postižené a spoustu dalších.“

„Na druhou stranu jsem si vyzkoušel, jaké to je nevidět, neslyšet a nezvládat základní věci bez pomoci ostatních. Dalo mi to strašně moc a začal jsem si vážit života. Zdraví je opravdu to nejdůležitější. I na dovolenou jsem si s sebou bral učení a neustále ‚hrnul‘ látku do hlavy,“ popisuje.

A bylo něco, co Pedrovi dalo opravdu „zabrat“? „Pro mě bylo asi nejtěžší dát dohromady závěrečnou písemnou práci, která měla mít minimálně 26 stran na téma ADHD. Naštěstí, díky osobní zkušenosti z domova a pomoci mých kamarádů učitelů, jsem vše zvládl a dostal na závěrečné zkoušce samé jedničky,“ odpovídá.

Kdyby měl Pedro srovnat současnost s minulostí, jaké

má vzpomínky na svá školní léta a jeho tehdejší vztah k učitelům? „Když teď pracuji ve školství, vidím, jak se i tento obor vyvíjí,“ přemýšlí. „Za nás byly povolené tělesné tresty. Kdo nebyl občas vytažen za kotlety nebo nedostal rákoskou přes prsty... Možná s mým názorem

nebudou všichni souhlasit, ale já si osobně myslím, že někdy jeden pohledek vyřeší víc než několik poznámek do žákovské knížky.“

Kdo by si myslel, že byl Pedro vzorný i jako malý záček, asi by byl překvapen. „Já byl hrozný průšvihář!“ směje se. „Nebyl den, kdy bych neudělal

nějakou hloupost a nedostal za ni přiměřenou ‚odplatu‘, třeba facku. Asi nejráději vzpomínám na pana učitele Františka, který byl sice přísný, ale měl jsem ho moc rád. V životě jsem se s ním potkal ještě několikrát. Poprvé, když jsem začal hrávat na Městském úřadě obřady a on tam zpíval. Když mě uviděl, řekl: ‚Ježíši, teď mi ty všechny facky vrátíš!‘ Oba jsme se tomu zasmáli a dodnes jsme dobří přátelé. Podruhé jsem se s ním potkal v mateřské školce, do které chodila jeho vnučka, a on pro ni občas přišel. Moc rád jsem si s ním zase podal ruku a prohodil pár slov. Na střední škole jsem už dostal rozum a začal ‚sekát latinu‘ – jak v chování, tak v učení.“

Co Pedrovi na jeho nové práci dělá největší radost? „Na to je jednoduchá odpověď. Pokud s nějakým dítětem pracuješ a vidíš, že se zlepšuje a posouvá k vyšším cílům, tak to je ta nejlepší odměna, jakou si můžeš přát. Tenhle pocit má smysl,“ říká upřímně.

„Pak mi dělá velkou radost, když si s dětmi sedneme ke klavíru a společně zpíváme nebo hrajeme nejrůznější hudební hry. A i když jsem ve školce jediný chlap, děti si mě oblíbily a jsou v mé společnosti rády.“

Říká se, že jednou z výhod práce ve školství jsou prázdniny. Už ví Pedro, jak budou vypadat ty letošní? A těší se na ně? „Kdo by se netěšil na prázdniny! Miluju léto, moře, pohodu u vody. Člověk může zapomenout

na všední starosti a přečíst si třeba knížku, na kterou celý rok nebyl čas. Letos budeme trávit letní dovolenou v tuzemsku. Chystáme se do Mariánských Lázní. Kdysi jsem tam měl čtrnáctidenní angažmá v hotelu Zvon a moc se mi tam líbilo. Tak tam zajedeme na pár dní s celou rodinou," plánuje.

Takzvaně si vyčistit hlavu, je v Pedrově profesi nezbytné. Jak sám říká, ač to tak možná někomu nepřipadá, práce asistenta pedagoga je velká psychická zátěž. „Vůbec tomu nepomáhá dnešní názor, že by děti měly mít volnost a rozhodovat si samy o tom,

zda chtějí nějakou činnost vykonávat, či ne. Děti trpící autismem nebo ADHD potřebují naopak řád, pořádek a pro ně vhodný denní režim. A někdy je opravdu dost těžké v kolektivu zdravých dětí, které chápou svět ‚normálně‘, dodržovat pevná pravidla a řád,“ vysvětluje.

Svou současnou pozici však Pedro Hurdes bere jako pomyslný odrazový můstek a chce pokračovat dál. „Už delší dobu přemýšlím, že si dodělám ‚peďák‘, abych mohl být klasický učitel,“ přitakává. „Letos jsem bohužel prošvihl termín, ale neházím flintu do žita a příští rok se opět

pustím do studia. Pravdou je, že čím je člověk starší, tím mu to učení leze do hlavy hůř. A když někomu řeknu, že chci v padesáti studovat, tak si klepou na čelo,“ směje se. „Já to ale beru jako výzvu, kterou, doufám, dotáhnu do zdárného konce.“

Jiří Erlebach

Ve škole se neustále něco děje

Jiří Erlebach je profesionální hudebník, kterého na Šlágru diváci znají především s jeho osvětlenými houslemi v ruce. Dnes se však začíná prezentovat také jako sólový zpěvák s prvními autorskými písničkami a plánuje natočení a vydání desky. A hudba ho provází i v civilním zaměstnání. Je totiž učitelem hudební výchovy.

„Než jsem se dostal k současnému povolání učitele hudební výchovy na Střední škole Havířov - Prostřední Suchá, absolvoval jsem mnoho různých životních a pracovních etap,“ naznačuje úvodem.

Je takové úsloví, že pachatel se vrací na místo činu. S jistou nadsázkou to platí i pro Jiřího, který jako

učitel kdysi začínal a dnes se vrátil nejen k této profesi, ale dokonce do stejného města. „Po absolutoriu na Ostravské konzervatoři jsem působil jako hudebník v různých kapelách i folklorních souborech, ale mojí hlavní pracovní činností bylo místo učitele na hudební škole,“ přitakává. „Začal jsem učit v Rychvaldu, potom v Petřvaldu, a nakonec jsem přestoupil do Havířova, do místa svého bydliště.“

„Především v Havířově to byly velmi příjemné roky, kdy jsem měl za kolegy z práce jak kamarády z konzervatoře, tak kamarády z dětství.“